

متن پرسش

بسم الله الرحمن الرحيم با سلام خدمت استاد عزیز و فرزانه حفظه الله: جناب استاد در رابطه با سوال ۱۸۵۹۰ انگار پارادوکسی وجود دارد. از یک طرف می فرمایید: «کسی که برای منافع خودش بیشتر جوش می زند تا دیگران، اصلا در رحمت خدا وارد نشده است» از طرف دیگر در پاسخ به سوالی در این مورد می فرمایید: «اتفاقا اگر کسی بخواهد حقیقتا به فکر خودش باشد باید بیشتر به فکر بقیه باشد» پس باز هم اصل این شد که انسان باید به فکر خودش باشد و برای خودش جوش بزند و دیگران فقط در حد انجام وظیفه است چنانچه در مورد حضرت رسول هم خداوند به او می فرماید جز بلاغ مبین وظیفه ای نداری، چنانچه حضرت علی در نامه ۳۱ نهج البلاغه با عبارات تمام ذکر و فکرم معطوف به خودم باشد، فهمیدم پیش از آنکه مسئول مردمان باشم وظیفه دار خود هستم تصریح می فرمایند. علامه طباطبایی در تفسیر سوره حدید می فرمایند: رهبانیتی که یاران مسیح از پیش خود ساختند خدای تعالی تشریعی نکرده بود ولی مورد رضایت خدای تعالی بود. بنابراین حتی کسانی که به رهبانیت رو آوردند و فقط به فکر نجات خود بودند هم مورد رضایت خدا واقع شده اند. کوتاه سخن آنکه درست است وظایف اجتماعی نقش مهمی در تکامل آدمی دارد ولی آیا می توان پذیرفت کسی که برای مردم به اندازه خودش جوش نمی رند مطلقا از رحمت خدا دور است؟ با کمال تشکر و التماس دعا

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: بحث در وسعت حضور انسان در عوالم وجود است که چه اندازه خود را در راستای رجوع به حق وسعت می دهد. یکی تنها نسبت خود و خدا را در اصلاح شخصیت فردی اش شکل می دهد، و یکی در نسبت ارتباط خود با خدا، اصلاح یک امت را به عهده می گیرد. موفق باشید